

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. Пазарджик , 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на петнадесети януари, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Стела Михайлова

като разгледа докладваното от Стела Михайлова Административно
наказателно дело № 20205220201207 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.63 ал.1 от ЗАНН.

Постъпила е жалба **Е. Н. Ч.**, ЕГН ***** от с.И., ул.,П.“ №16 против
Наказателно постановление №20-1006-001933 от 07.07.2020 г. на Началник
група в с-р ПП при ОД на МВР Пазарджик, с което на същия за нарушение на
чл.103 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП е наложена **ГЛОБА** в
размер на **150 лева** и Лишаване от право да управлява МПДС за срок от 5
/пет/ месеца.

Поддържа се, че обжалваното постановление е незаконосъобразно и се
иска неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощника си поддържа
жалбата. В писмено становище се излагат доводи за допуснати съществени
процесуални нарушения.

Ответникът по жалбата ОД на МВР Пазарджик, не изпраща
представител. Представя в писмено становище, в което моли наказателното
постановление, като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

Съдът като провери основателността на жалбата, прецени доводите на

страните и събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима и по същество **ОСНОВАТЕЛНА**.

На жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение за това, че на 15.06.2020 г. в 19.35 часа в гр.Пазарджик, на ул.“П.” в посока бул.“С.С.” управлява лек автомобил „М.“ с ДК №..., като извършва следното нарушение: При подаден сигнал за спиране със светлинен и звуков сигнал на ул.“П.”, пред №84 от контролен орган не изпълнява задължението си да спре плавно в дясната част на пътното платно, продължава своето движение, като в последствие е спрял при кръстовището с бул.“С.С.”.

Въз основа на това е издадено обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на свидетелите Е.Т.-актосъставител и С.П., както и писмените доказателства приложени по делото.

Възражението за допуснато съществено процесуално нарушение поради невръчване на АУАН, съдът намира за неоснователно.

Актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си.

Отказът на нарушителя да подпише акта, както и отказът да подпише разписката за получен препис от него са оформени, съгласно изискванията на чл.43, ал.2 от ЗАНН. В този случай жалбоподателя сам се поставил в ситуацията да не получи препис, отказвайки това.

АУАН е надлежно и своевременно съставен и отговаря на изискванията на чл.42 и сл. от ЗАНН, което не се оспорва от жалбоподателя.

Разпоредбата на чл.103 от ЗДвП вменява задължение за водачът на пътно превозно средство, при подаден сигнал за спиране от контролните органи да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите

указания.

Фактическите обстоятелства се установяват от показанията на свидетеля Първанов. Същият дава показания, че стояли с негов колега в патрулен автомобил пред м. „Куфланд“, когато покрай тях преминал лек автомобил „М.“, управляван от жалбоподателя, който криволичел по улицата и едва не предизвикал ПТП при спиране на червен сигнал на светофара. Затова тръгнали след автомобила, управляван от жалбоподателя с патрулния автомобил. При потеглянето с патрулния автомобил, подали звуков и светлинен сигнал. Автомобилът, обаче не спрял, а продължил напред, при навлязъл на територията на бензиностанция „ОМВ“, където спрял. Полицейските служители го проверили за употреба за алкохол, като пробата показала наличие на алкохол.

Съдът дава вяра на показанията на свидетеля, тъй като същите са ясни, подробни и точни. Свидетелят детайлно обяснява, какъв е бил вида на автомобила и къде са се намирали проверяващите при подаване на сигнала за спиране.

Анализът на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, обаче не дава основание да се приеме, че полицейските служители, намиращи се в предприелия преследване патрулен автомобил, са отдали на жалбоподателя надлежно нареждане за спиране за извършване на проверка.

Способите за отдаване на нареждане на спиране от контролните органи са уредени в [чл.170, ал.3 от ЗДвП](#) и те са своевременно подаване на ясен сигнал със стоп-палка, чрез описваща полукръг червена светлина (през нощта) и подаване на сигнал само с ръка от униформен полицай. [Изречение последно от разпоредбата](#) допуска сигнал за спиране да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет.

С оглед установените факти по делото не може да се приеме, че на жалбоподателя е подаден сигнал за спиране по първите три уредени в [чл.170, ал.3 от ЗДвП](#) способи.

Същественият в случая въпрос е доколко подаването на светлинен и звуков сигнал от осъществяващия преследване полицейски автомобил

съставлява сигнал за спиране по смисъла на Закона.

С оглед действащата към момента на извършване на деянието и към настоящия момент правна уредба следва да се приеме, че подаването на светлинен и звуков сигнал обозначава полицейския автомобил като автомобил със специален режим на движение, без да поражда правните последици на отдадено нареждане за спиране. Това е така, защото ЗДвП свързва с подаването на светлинния и звуков сигнал точно определени последици – обозначаване на специалния режим на движение на автомобила ([чл.34, ал.1](#) и [чл.91, ал.1 от ЗДвП](#)), възникване на задължение за останалите водачи за осигуряване на безпрепятствено преминаване на автомобила със специален режим на движение ([чл.104, ал.1 от ЗДвП](#)). Тези последици са различни от последиците, възникващи при подаден сигнал за спиране в смисъла на [чл.103 от ЗДвП](#).

Следователно подаването на светлинен и звуков сигнал от автомобил със специален режим на движение не може да бъде приравнено на сигнал за спиране по смисъла на ЗДвП.

В подкрепа на горния извод е и изричната разпоредба на [чл.207, изр. последно от ППЗДвП](#), според която сигнал за спиране от движещ се полицейски автомобил се подава чрез постоянно светещ или мигащ надпис "Полиция-Спри!". По довод за противното от тази разпоредба подаването на светлинен и звуков сигнал от движещ се полицейски автомобил за обозначаване на специалния режим на движение не съставлява сигнал за спиране.

Предвид изложеното по-горе неспирането на жалбоподателя при подадения светлинен или звуков сигнал от движещия се полицейски автомобил не може да бъде квалифицирано като отказ да се изпълни нареждане за спиране, подадено от орган за контрол и регулиране на движението. При това положение съдът приема, че като е наложил на жалбоподателя административно наказание на основание [чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП](#), наказващият орган е ангажирал отговорността на жалбоподателя за нарушение, което той не е извършил.

В този смисъл наказателното постановление е необосновано,

респективно незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

По делото е направено искане от пълномощника на жалбоподателя за присъждане в негова полза на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН /Дв бр.94/2019 г., влязла в сила на 03.12.2019 г./ в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).

В този случай е приложима разпоредбата на чл.143, ал.1 от АПК, според която когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

По делото са представени пълномощно и договор за правна помощ, според които на адв.Цонев за процесуално представителство по делото е заплатена в брой сума от 900 лв., от които 300 лв. за защита срещу наложеното наказание глоба, 500 лв. за защита срещу наказанието лишаване от право за управлява МПС и 100 лв. за провеждане на повече от едно заседание при разглеждане на делото. Претендира се и законна лихва върху главницата от датата на влизане на решението в сила.

В случая има направено възражение от настрещната страна за прекомерност на възнаграждението съгласно чл.63, ал.4 от ЗАНН. Текстът на [чл.63, ал.4 от ЗАНН](#) предвижда, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на настрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл.36 от ЗА](#). Съгласно [чл.18, ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.](#) за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на

чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Според чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес до 1 000 лв., възнаграждението е 300 лв.

Затова за този претендиран размер на възнаграждението, няма основание за намаляването му, тъй като същото отговаря на минимума установен в чл.18, ал.2 във връзка с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По отношение на претендираното възнаграждение от 500 лв., съдът намира същото за неоснователно. В случая претенцията се основава на чл.8, ал.3 от Наредбата, според която за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал.2, възнаграждението е 500 лв., тъй като наложеното наказание лишаване от право да управлява МПС представлявало, претенция без материален интерес.

Съдът намира, че разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредбата в случая е неприложима, тъй като касае процесуално представителство по административни дела, а не по административно наказателни такива, уредени изрично в чл.18 от същата наредба. Нито една от алинеите на този член не препраща към приложение на чл.8.

Съгласно чл.18, ал.4 от Наредбата за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал.2 възнаграждението е 300 лв. Вярно е, че ал.2 на чл.18, обхваща само административни наказания под формата на глоба, имуществена санкция и/или имуществено обезщетение, но не и лишаване от права, но съдът счита че и тази разпоредба е неотнормисима при определяне на адвокатското възнаграждение. Наложеният две наказания в конкретния случай /глоба и лишаване от право да управлява МПС/ не могат да бъдат разделени, с определяне на две отделни възнаграждения, тъй като са обхванати в едно административно наказателно производство. Според настоящия съдебен състав, разпоредбата на чл.18, ал.4 от Наредбата е отнормисима за административнонаказателни производства по дела образувани в резултат на измененията в ЗАНН, предвидени в чл.109 от 2020 г., в сила от

23.12.2021 г.

Затова за този размер от 500 лв. искането следва да бъде отхвърлено.

Еднопосочни са и основанията за отхвърляне и на претенцията за 100 лв. за процесуално представителство в повече от две съдебни заседания. Такава възможност е предвидена в разпоредбата на чл.7, ал.9 от Наредбата, към която обаче чл.18, ал.2 не препраща. Освен това по делото са проведени не по-вече от две, а само две съдебни заседания.

Следва да бъде отхвърлено и искането за присъждане на законна лихва върху общия размер на главницата на присъдени разноси.

Правото на разноси съставлява имуществено субективно право. Отговорността за заплащане на разноси произтича от процесуалния закон, тъй като е уредена единствено от него и е основана на гражданско облигационно правоотношение, чийто фактически състав е трикомпонентен - неоснователно предизвикан правен спор, направени разноси за участие в съдебното производство по повод този правен спор и съдебен акт, който съдържа произнасяне по искането за разноските, въз основа на резултата от делото. Отговорността за съдебните разноси по [чл.78 от ГПК](#) е обективна отговорност, тя не е отговорност за вреди, предвид обхвата ѝ, изчерпващ се единствено с направените разноси, поради което тя е невиновна, за разлика от отговорността за вреди при злоупотреба с процесуални права по смисъла на [чл.3 от ГПК](#). И тъй като вземането за присъдени разноси е за парично задължение, приложима е регламентацията на [чл.86, ал.1 от ЗЗД](#). Изискуемостта на паричното задължение, предвид неговата безсрочност, настъпва с влизане в сила на съдебния акт, но не поставя сама по себе си длъжника в забава. Необходимо е длъжникът да бъде поканен по смисъла на [чл.84, ал.2 от ЗЗД](#), за да възникне отговорността му за забава. /вж. Решение №45 от 18.05.2010 г. на ВКС по т.д. №532/2009 г., I т. о., ТК /. Затова съдът намира, че не следва да присъжда законна лихва, с оглед невъзможността да се предвиди кога и дали длъжникът ще изпадне в забава. Претенцията би следвало да се направи в отделно производство, в случай че след покана длъжникът не е заплатил присъдените разноси.

С оглед на това и резултата по делото-отмяна на НП, съдът намира

претенцията за възлагане на разноски за основателна до посочения размер от 300 лв. , поради което следва да бъде осъдена ОД на МВР Пазарджик, която има статут на юридическо лице по смисъла на чл.43, ал.3, т.4 от ЗМВР да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски за един адвокат в размер на 300 лв., тъй като делото не се характеризира с техническа и правна сложност. В останалата част до 900 лв. следва да се отхвърли като неоснователна. Следва да се отхвърли и акцесорното искане на присъждане на законна лихва.

При този резултата по делото-отмяна на НП, съдът намира претенцията за възлагане на разноски от страна на АНО за неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП №20-1006-001933 от 07.07.2020 г. на Началник група в с-р ПП при ОД на МВР Пазарджик, с което на **Е. Н. Ч.**, ЕГН ***** от с.И., ул.,П.“ №16 за нарушение на чл.103 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП е наложена **ГЛОБА** в размер на **150 лева** и Лишаване от право да управлява МПДС за срок от 5 /пет/ месеца.

ОСЪЖДА ОД на МВР Пазарджик за заплати на **Е. Н. Ч.**, ЕГН ***** направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **300 лева**,

ОТХВЪРЛЯ искането на **Е. Н. Ч.**, ЕГН ***** за присъждане на разноски за разликата от 300 лв. до 900 лв., както и законна лихва върху сумата от 900 лв.

ОТХВЪРЛЯ искането на ОД на МВР Пазарджик за присъждане на направени по делото разноски за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Пазарджишкия административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____